

Konačno Sindikat!

NSPRV

NEZAVISNI SINDIKAT PROSVETNIH RADNIKA VOJVODINE

Novi Sad, Trg Slobode 3 tel/faks: 021/6616-886, 025/420-093, 023/515-757
e-mail: sindiso@sbb.rs, nsprv@open.telekom.rs, nsprv.zr@open.telekom.rs

PROBLEM SU OBRAZOVANI!

Govoreći nedavno u povodu izlaska kapitalne knjige prof. dr Darka Marinkovića „Svet rada“ o autoru i knjizi, prof. Hadži Zdravko M. Kovač podsetio je okupljene na značaj sindikalnog i drugog obrazovanja za razvoj države i sveta rada. U uvodnom delu svoje analize podsetio je i na sledbenike nesrećnog „Milisava Lapovca, onog istog koji je onomad uveravao Kneza Miloša (Obrenovića) da bi Zemlja mnogo bolje napredovala bez balasta zvanog - pismeni ljudi, a kojih je danas nemalo i koji i dan-danas kvalitetno obrazovanje smatraju za smetnju i smutnju, a one sa instant diplomama za rešenje“. Šta više, Milisav se zalagao i da te, tada pismene, treba i fizički likvidirati i da će onda Srbija procvetati. Pomenutog Milisava često puta (u negativnom kontekstu) pominju i novinari koji prate obrazovni sistem - da se njegov lik delo ne bi zaboravilo.

I upravo kada pomalo padne prašina zaborava na lik Milisava, koga na sreću ne poslušaju ni knez i koji, iako i sam nepismen, dade prednost obrazovanju kao izlazu iz viševjekovne zaostalosti i uslovu priključenja tada razvijenoj Evropi, doprinos naslednicima ove sumanute ideje dođe, rekli bi i očekivano, sa lajne Miodraga Stankovića, člana Glavnog odbora Srpske napredne stranke, koji je, kako prenosi novosadski Dnevnik od 17.04. u rubrici „Tvit crtica“, poručio neukim građanima Srbije da „naši najveći neprijatelji nisu neznalice i prostaci, već obrazovani ljudi (ali i prodane duše)...“ Tako je Miodrag Stanković, visoki funkcioner SNS-a postao baštinik ideje Milisava Lapovca i sličnih, koji vidi problem u obrazovanim, a kojih, usput rečeno, u Srbiji i nema previše, jer je visoko obrazovanih svega 6%, a sa onima koji su započeli, a nisu završili univerzitetsko obrazovanje još dodatnih 4-5% srpskih građana (napomenimo da je za obavljanje bilo kakvog posla u svetu kakav želimo da postanemo potrebno 70% radnika sa završenim univerzitetskim obrazovanjem, bilo diplomskim ili diplomskim, koje sada zovemo master studijama) i uz činjenicu da je u Zemlji Srbiji svaki drugi funkcionalno nepismen, bar kad je u pitanju klasična definicija pismenosti - koja ne obuhvata i informatičku pismenost. Što se tiče pomenutog Stankovića, on očigledno poseduje neki nivo informatičke pismenosti, jer je, upravo koristeći moderne mas medije, poručio građanima gde on vidi napredak i progres - među nepismenima i prostacima, a gde vidi opasnost - među obrazovanim.

Nadamo se da će pomenutog Stankovića, kao i nesrećnog Milisava, vrlo brzo demantovati vreme i da će se Srbija sa „slepog koloseka“ vratiti u „redovan red vožnje“ i da će prioritet dati obrazovanju kao nedvosmisleno potvrđenom najboljem alatu za oporavak društva i vraćanju u društvo razvijenijih i srećnijih zemalja. Nadamo se i da se neće desiti najgori scenario, pa da tog stručnjaka za obrazovanje uskoro vidimo u Ministarstvu prosvete, nauke i tehnološkog razvoja (ne daj Bože!), što i nije isključeno, jer smo i dosad često puta bili svedoci da su oni na vlasti takve stručnjake uvodili u institucije obrazovnih i drugih vlasti.

Na nesreću, ni oficijelna prosvetna vlast nije se „pretrgla“, jer je izdvajanjem svega 3,3% BDP za obrazovanje, svrstala Srbiju na začelje zemalja po izdvajanju dela nacionalnog kolača za „delatnost od posebnog društvenog interesa“. Čak ako i toj mizeriji dodamo i onu crkavicu koja se izdvaja sa lokalnog nivoa za obrazovanje, ovaj procenat je još uvek manji od 4,1% BDP, koliko je za obrazovanje izdvajao, svima nam mrski, Miloševićev režim, a gotovo upola manji od onih ciljanih 6%, koliko za

obrazovanje izdvajaju druge zemlje. Ako tome dodamo da Srbija izdvaja svega 0,4% za nauku, jasno je da Srbija nema mnogo šanse da postane bolja, pogotovu kada beležimo godišnji odliv od 32.000, uglavnom visoko obrazovanih, građana Srbije, te je jasno da će ideje Milisava Lapovca i dalje živeti u srpskom društvu. Zato možda i ne čudi što je Vlada prestala da za naučnike nabavlja stranu literaturu i časopise sa najnovijim postignućima ili što je dovela u pitanje članstvo u Cernu i PISA i nekim drugim projektima. O Petnici nećemo ovaj put, o tome su sve rekli Milisav, Miodrag i njima slični. Opasno je kada one dolaze iz najveće partije i to iz najužeg rukovodstva partije koja preferira da će Zemlju da izvede iz ćorsokaka u koji su je doveli njeni prethodnici. Da li samo oni?

Novi Sad, 18.04.2013.god.

prof. Hadži Zdravko M. Kovač
generalni sekretar

